

Arrest

nr. 106 527 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2013 het referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst, geboren op 2 april 1982 in de stad Erbil. U woonde met uw ouders, uw zus en één van uw broers in uw ouderlijk huis in de wijk Newruz in Erbil.

Op 24 februari 2011 legde u voor het eerst contact met Ako (N.M.) (O.V. X; CGVS X) via de internetcommunicatiesoftware "Skype". U had zijn gegevens van zijn zus gekregen, die dacht dat jullie

het wellicht goed met elkaar konden vinden. Na dit gesprek belden u en Ako elkaar bijna dagelijks. Al snel ontstond een liefdesrelatie tussen jullie. Jullie wilden graag trouwen.

Uw vader had echter al sinds 2010 plannen om u uit te huwelijken aan een zekere Ramzi. Deze man is een goede vriend en ver familielid van uw vader. Elke keer dat uw vader een huwelijk met Ramzi ter sprake bracht, weigerde u om met hem te trouwen. Uw vader sloeg u elke keer als u weigerde. Ook om andere redenen werd u regelmatig door uw vader geslagen.

Meerdere malen kwam de familie van Ako bij u thuis om uw vader om uw hand te vragen. Telkens heeft uw vader geweigerd zijn akkoord te geven. Hij wilde u immers zien trouwen met Ramzi.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent op 21 juli 2012 uit Irak vertrokken. U kwam in België aan op 31 juli 2012. Op 1 augustus 2012 vroeg u asiel aan. Op 12 januari 2013 bent u met Ako (N.M.) getrouwd in Antwerpen.

U vreest door uw vader vermoord te worden bij een terugkeer naar Irak.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, twee Belgische attesten de doktersafspraken bevestigen, 8 pagina's om uw aanvraag tot huwelijk met Ako (N.M.) te staven, een attest in verband met uw huwelijk, uw trouwboekje, een document in verband met de correctie van uw identiteitsgegevens, een uittreksel uit het vreemdelingenregister dat uw gezinssamenstelling bevestigt, en een aanvraag voor het bekomen van een sis-kaart.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat uw vader u zou willen dwingen te trouwen met Ramzi of dat hij niet akkoord zou gaan met uw partnerkeuze.

Er zijn immers elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo vertelt u dat u bijna dagelijks met Ako telefoneerde (CGVS gehoor 1 p. 4). U verklaart verder dat uw vader telkens als hij zag dat u aan het telefoneren was de telefoon van u afpakte (CGVS gehoor 1 p. 9). Telkens zou hij u de telefoon enkele dagen later hebben teruggegeven. U zegt dat u nooit aan uw vader vertelde dat u met Ako telefoneerde. U vertelde hem steeds dat u met uw vriendinnen telefoneerde. Uw vader zou echter achterdochtig zijn en hij zou vermoeden dat u met een man telefoneerde (CGVS gehoor 2 p. 4-5). In dat licht is het niet aannemelijk dat hij u telkenmale de telefoon teruggaf, zoals u beweert (CGVS gehoor 2 p. 5). Uw opmerking dat uw vader u inderdaad niet vertrouwde (CGVS gehoor 2 p. 5), is geen antwoord dat deze onaannemelijkheid op afdoende wijze kan uitklaren.

Hoewel uw vader vermoedde dat u met een man telefoneerde, zou hij nooit geweten hebben dat u een relatie had met Ako (CGVS gehoor 1 p. 11). Dit komt weinig waarschijnlijk over in het licht van zijn karakter zoals dat door u geschetst wordt. Wanneer u gevraagd wordt of uw vader dan nooit het nummer van Ako in uw gsm belde om u te controleren, zegt u enkel dat Ako's nummer in uw gsm onder een meisjesnaam opgeslagen stond (CGVS gehoor 2 p. 5). Dit antwoord kan echter niet uitklaren waarom uw vader niet gebeld zou hebben naar het nummer. U hebt immers zelf beweerd dat uw vader zei dat het meisje met wie u belde in werkelijkheid een jongen kon zijn (CGVS gehoor 2 p. 5).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog meer aangetast door uw verklaringen over Ramzi. Zo blijkt dat u, buiten zijn voornaam, woonplaats en gezinssituatie, nauwelijks iets over deze man weet te vertellen (CGVS gehoor 1 p. 10-11, gehoor 2 p. 5). Gezien uw vader u jarenlang aan hem zou hebben proberen te koppelen, deze man een vriend van uw vader was en hij ook een ver familielid zou zijn, mag verwacht worden dat u meer over hem zou kunnen vertellen. In zijn argumenten om u te overtuigen met Ramzi te trouwen zou uw vader nooit meer over Ramzi hebben vermeld dan dat hij een goeie man was met wie hij een goede band had en dat hij familie was (CGVS gehoor 2 p. 6). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader niet meer argumenten zou hebben aangehaald om u trachten te overtuigen met Ramzi te trouwen als dat werkelijk zijn intentie was.

Verder is het vrij onwaarschijnlijk dat als uw vader u werkelijk aan deze man wilde koppelen, er twee jaar na de aanvang van de koppel pogingen nog steeds geen huwelijk zou hebben plaatsgevonden. Om dit te verklaren zegt u enkel dat u steeds weigerde met deze man te trouwen (CGVS gehoor 1 p. 11). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader u pas in 2010 aan deze Ramzi zou zijn beginnen koppelen, zegt u dat Ramzi pas in dat jaar pas uw hand zou hebben gevraagd (CGVS gehoor 1 p. 13). Eerder echter beweert u niet te weten wanneer Ramzi om uw hand zou hebben gevraagd (CGVS gehoor 1 p. 11). Uw vader zou bovendien steeds kwaad zijn geworden wanneer iemand uw hand kwam vragen. Hij zou u liever zien sterven dan dat iemand om uw hand kwam vragen. Gevraagd waarom uw vader er tegen zou zijn dat iemand om uw hand kwam vragen, stelt u dat hij meisjes haat.

Wanneer dan gesteld wordt dat hij in dat geval juist blij zou moeten zijn u te kunnen weggeven aan een man, zegt u enkel dat uw vader vrouwen een schande voor de familie vond (CGVS gehoor 1 p. 13). Dat is niet alleen geen antwoord op de gestelde vraag, maar bovendien een bewering die weinig aannemelijk over komt. Hoe dan ook, als uw vader werkelijk zou vinden dat vrouwen een schande voor de familie zijn, komt het niet aannemelijk over dat hij zijn beste vriend zou willen koppelen aan zijn dochter. Met deze gedachtegang geconfronteerd zegt u enkel dat uw vader psychisch ziek was. Hij zou hebben gevonden dat u moest trouwen met een oudere man (CGVS gehoor 1 p. 14). Op geen enkele manier geeft u met deze opmerking een verklaring voor de bovenstaande onaannemelijkheid.

Ook voordat Ramzi om uw hand zou hebben gevraagd, zou uw vader steeds potentiële huwelijkskandidaten hebben weggejaagd. Gevraagd naar de reden daarvoor, zegt u dat uw vader de idee dat zijn dochter seks zou hebben met haar echtgenoot onverdraaglijk vond (CGVS gehoor 1 p. 14). Dit is echter geen aannemelijke verklaring. Bovendien is deze opmerking niet vol te houden in het licht van uw eerdere verklaringen dat uw vader u per se aan zijn vriend Ramzi wilde koppelen (CGVS gehoor 1 p. 10). Wanneer u geconfronteerd met de redenering dat de gedachte dat zijn dochter seks zou hebben met haar echtgenoot blijft, ongeacht de leeftijd van de man, zegt u enkel dat uw vader zo was (CGVS gehoor 1 p. 14). Geenszins geeft u een plausible uitleg voor deze onaannemelijkheid.

Er moet worden vastgesteld dat u met uw onsamenhangende en onwaarschijnlijke verklaringen over een eventueel gedwongen huwelijk met Ramzi het Commissariaat-generaal niet hebt overtuigd van de waarachtigheid ervan. U hebt het CGVS er evenmin van overtuigd dat uw vader niet akkoord zou gaan met uw partnerkeuze. Het lijkt erop dat u enkel naar België bent gekomen om uw partner Ako te vervoegen.

Dit vermoeden wordt gevoed door het feit dat u nauwelijks details over het verlaten van uw huis kan vertellen, hoewel u beweert stiekem te zijn vertrokken. Telkens opnieuw herhaalt u dat u, geholpen door uw broer en door uw moeder, gewoon voor uw vader verborg dat u zou vertrekken (CGVS gehoor 1 p. 8, gehoor 2 p. 8-9). Wanneer u gevraagd wordt of u op voorhand wist dat uw vader afwezig zou zijn op de dag van uw vertrek, beweert u dat u niet gepland had op welke dag exact u het land zou verlaten. Vlak daarvoor beweerde u echter dat u enkele dagen voor uw vertrek de dag van vertrek had vastgelegd. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat men meestal met de smokkelaar een exact moment moet afspreken, verklaart u dat u niet goed weet wat er met de smokkelaar was afgesproken (CGVS gehoor 2 p. 9). Het feit dat u niet op een gedetailleerde spontane manier kan vertellen over uw vertrek uit uw ouderlijk huis en de dagen die er aan voorafgingen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw vertrek geheim hield voor uw vader.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet eerder uit Irak bent vertrokken, antwoordt dat u vroeger niemand kende in Europa (CGVS gehoor 1 p. 15). Ook dit antwoord ondersteunt deze gedachtegang dat u wellicht enkel naar België bent gekomen om uw partner Ako te vervoegen. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er veel mensen asiel vragen in een ander land zonder iemand in dat land te kennen, zegt u dat u er nooit eerder aan gedacht uw land te verlaten. Nu u uw vriend hier had, vond u het goed (CGVS gehoor 1 p. 16). Ook deze uitspraak wijst erop dat uw vertrek uit Irak eerder is ingegeven door de aanwezigheid van Ako in België dan door eventuele problemen in uw land van herkomst.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Al uw documenten ondersteunen immers enkel uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat en medische conditie, dewelke in deze niet betwist worden.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u drie maanden zwanger bent. De vader van het kind is uw echtgenoot, Ako (N.M.) (O.V. 5.706.284; CGVS 05/10095), een Iraaks staatsburger die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet). Zij stelt vast dat *“in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dient volgens haar de zaak door de algemene vergadering te worden behandeld.

2.2. Verzoekster onderbouwt haar stelling dat *“in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”* in het geheel niet aan de hand van concrete elementen. Zij preciseert de *“gelijkaardige dossiers”* niet en werkt geenszins *in concreto* uit waarom onderhavige zaak overeenkomstig artikel 39/12 zou dienen te worden verwezen naar de algemene vergadering. Bijgevolg wordt haar verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève op 28 juli 1951; schending van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn. Schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoekster meent nog dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij heeft voor haar leven. Verzoekster spreekt niet enkel uit persoonlijke ervaring doch ook uit de hedendaagse situatie blijkt volgens verzoekster hoe in haar land nog steeds misbruiken bestaan. Betreffende het telefoontoestel dat haar vader afnam, stelt verzoekster dat zij het kon terugkrijgen met de hulp van haar tante en vrienden en dat zij ook altijd aan haar vader heeft gezegd dat hij haar telefoon moet teruggeven. Haar vader wist niet dat zij met mannen telefoneerde, hij kan niet lezen en weet dus niet wat er op de telefoon vermeld staat. Hij kent niets van telefoontoestellen, kan alleen spreken en kan het beltegoed niet waarderen. Hij vraagt dat aan verzoekster en haar zus en broer.

Betreffende Ramzi stelt verzoekster dat hij de keuze was van haar vader en dat er druk op haar werd gelegd, maar dat zij heeft tegengewerkt en geweigerd: de man was ouder dan haar en zelfs als een vader in haar ogen. De man heeft ook een andere vrouw en kinderen. *“Ramzi was een lid van familie maar een beetje daarom vond vader het goed als zij met Ramzi zou trouwen.”* Vervolgens stelt verzoekster dat zij nooit gezegd heeft dat haar vader psychisch ziek is, *“hij denkt aan zijn cultuur en zijn verstand aan het denken niks anders, haar vader was echt achterlijke man dat is het punt als hij niet moslim was misschien had hij haar begraven, maar hij heeft dit niet gedaan want hij kan niet doet door zijn godsdienst.”*

Verder heeft de smokkelaar haar vertrek uit Irak met haar broer gepland. Verzoekster stelt: *“Toen de smokelaar stelde dat het geen probleem was om te wachten tot zij uit het huis kon komen heeft zij moeten wachten tot haar vader niet aanwezig was. Toe hij een dag niet thuis was is verzoeker ontvlucht. Zij heeft nooit gedacht dat zij Irak ging verlaten.”*

Voorts meent verzoekster dat het levensgevaarlijk is als zij naar Irak moet terugkeren terwijl zij zwanger is of wanneer zij een kind heeft, aangezien haar vader haar zeker zal vermoorden. Het is volgens verzoekster gekend dat vrouwen in het Midden-Oosten slachtoffer worden van hun familie.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, meent verzoekster dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen.

3.2.1. In zoverre verzoekster de schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 aanvoert, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel

directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending ervan wordt niet dienstig aangevoerd.

3.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

3.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen tevens inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

3.2.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

3.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De vluchtelingenstatus werd verzoekster geweigerd omdat (i) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar telefoon telkens van haar vader terugkreeg hoewel hij een achterdochtig man zou zijn die vermoedde dat verzoekster met een man telefoneerde, (ii) verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat haar vader nooit van haar relatie met Ako geweten zou hebben, terwijl haar vader wel vermoedde dat zij met een man telefoneerde, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeksters vader niet meer argumenten zou hebben aangehaald om haar te overtuigen met Ramzi te trouwen, (iv) het evenmin aannemelijk is dat als haar vader werkelijk een huwelijk tussen verzoekster en Ramzi wilde, er twee jaar na de aanvang van de koppelpogingen nog steeds geen huwelijk is, (v) verzoeksters verklaring dat haar vader het idee dat zijn dochter seks zou hebben met haar echtgenoot onverdraaglijk vond en daarom steeds potentiële huwelijkskandidaten wegjoeg, niet vol te houden is in het licht van haar eerdere verklaringen dat haar vader haar per se aan zijn vriend Ramzi wilde koppelen, (vi) verzoekster niet op een gedetailleerde, spontane manier kan vertellen over haar vertrek uit het ouderlijk huis en de dagen die eraan voorafgingen en (vii) de neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen veranderen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft verzoeksters zwangerschap, merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hierop vestigt, alsook op het feit dat de vader van het kind verzoeksters echtgenoot is en een Iraaks staatsburger die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Betreffende de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan verwezen worden naar hetgeen hierboven uiteengezet werd.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet afdoende vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal dat de subsidiaire bescherming verzoekster werd geweigerd aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan haar asielrelaas. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak, die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (administratief dossier, stuk 15), blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Erbil aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit de uitgebreide landeninformatie in het administratief dossier is de situatie aldaar niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster brengt in onderhavig verzoekschrift geen elementen aan die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde informatie of de bestreden motivering. Daar waar zij verwijst naar *“bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan niet worden ingezien naar welke rapporten verzoekster verwijst. Dit wordt in onderhavig verzoekschrift niet toegelicht en aan het verzoekschrift zijn geen dergelijke rapporten toegevoegd.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS